

Arrest

nr. 190 047 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. CAMPO, die loco advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 6 november 2012 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op

medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 11 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[K.M.] [...]

+ zoon: [K.E.] [...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.08.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art . 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [K.M.], die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 26.02.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (betrokkenen halen aan dat zij op 30.08.2012 in België zijn toegekomen). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“De tegenpartij bepaalt, op basis van het medisch rapport van de arts-adviseur, dat de ernst van de gezondheidstoestand niet dermate is om een verblijf op basis van artikel 9ter toe te kennen.

1. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met alle elementen in het dossier en blijft in gebreke een ernstig en nauwkeurig onderzoek te voeren.

De bestreden beslissing die de aanvraag tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaart, baseert zich enkel op het advies van de arts-adviseur en bepaalt dat uit de beschikbare medische gegevens “niet [kan] worden afgeleid dat betrokkenen lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of [...] lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

De arts-adviseur heeft de medische toestand van de verzoekster echter gebrekkig geanalyseerd, zonder rekening te houden met alle informatie dat werd overgemaakt door de verzoekster.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Een ernstig en in concreto onderzoek plegen betekent de globale situatie van de persoon in acht nemen. Of het nu de toegang tot behandeling in het thuisland is, of de psychologische toestand van de persoon (ook in kader van een eventuele repatriëring), etc. Uit het onderstaande zal blijken dat de motivering van de tegenpartij op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is.

1.1.

Eerst en vooral bezit het advies van de arts-adviseur lacunes bij de determinering van de ernst van de ziekte van verzoekster. De tegenpartij heeft in zijn analyse melding gemaakt dat de vermelde mentale problematiek van verzoekster “geen risico in[houdt] voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een aandoening die spontaan verbetert.”

De mentale problematiek heeft echt rechtstreeks te maken met de gruwelijke verkrachting in het land van herkomst, met bijkomend trauma en medische aandoeningen. Tegenpartij heeft dus duidelijk nagelaten [om] dieper te onderzoeken of de ernst van de gezondheidstoestand van de verzoekster een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst en daarom art. 3 EVRM geschonden wordt.

De arts-adviseur is dan ook in de fout gegaan wanneer hij enkel op basis van zijn medisch onderzoek en met een loutere vermelding van de emotionele trauma, concludeert dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3, zonder op enigerwijze de ernst van het trauma te evalueren met de objectieve omstandigheden in Kosovo. De ernst van de aandoening in combinatie met de objectieve omstandigheden in het land van oorsprong, die in concreto worden onderzocht, zou dit wel aanleiding kunnen geven tot onmenselijke en denigrerende behandeling. (RvV, 30 november 2012 nr. 92661)

Bij een oorlogsverkrachting is het doel van de folteraars [...] om de gemeenschap in kwestie te treffen en te vernietigen. Zulke verkrachting gaat gepaard met een trauma die gevoelens veroorzaken van hulpeloosheid, ingetogen opstand, schaamte, waardeloosheid, sociale afwijzing, frigiditeit, zulke schuldgevoelens leiden tot zelfmoord (zie Crocq, L. (1999), “les traumatismes psychiques de guerre.”, Odile Jacob, p155). Oorlogsverkrachting doelt op etnische zuivering en is daarin een echt een

oorlogswapen, een middel van verovering[.] Het raakt destructief de lichamelijke en psychische integriteit van de vrouw en de maatschappij.

Voor wat betreft de Kosovaarse gemeenschap, « c'est le déshonneur total (...) après les exactions serbes commises sur des femmes, certains époux ont divorcé. Cela signifie que la tradition est vraiment très forte au Kosovo. Une fille violée aura énormément de difficultés pour trouver un mari. Alors, beaucoup se taisent. Le viol est vécu comme une honte terrible car c'est à la fois la pire humiliation pour elles et le pire affront pour leur famille » (zie Miria, S. (22.5.1999), « Les viols sont une stratégie de guerre orchestrée par le pouvoir serbe », [www.humanite.presse.fr/ journal/1999-05-22/1999-05-22-29001](http://www.humanite.presse.fr/journal/1999-05-22/1999-05-22-29001))

De slachtoffers van zulk trauma worden ook getroffen in hun sociale functie. De relatie tussen het slachtoffer en de samenleving verslechtert. Reïntegratie in de samenleving wordt zeer moeilijk voor hen. Er doet zich een ontworteling voor met hun land van oorsprong, dat wordt aangevoeld als een niet te harden pijn.

In casu ligt de grond van de psychologische aandoening van verzoekster bij de dramatische ervaring van geweld tijdens de oorlog. Het is onmiskenbaar dat verzoekster zwaar getraumatiseerd is en dat haar mentale problematiek dus niet 'spontaan' zal verbeteren in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Meer nog, in geval van terugkeer naar Kosovo, bevindt zij zich in een omgeving die herstel onmogelijk maakt. Zonder de vereiste specifieke zorgen zal een terugkeer een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De verwerende partij legt niet uit op welke gronden het meent dat deze adequate behandeling wel aanwezig is in het land van herkomst.

Het was slechts in maart 2013 dat vrouwenrechten-verdediger Nazlie Bala een aanval op haar leven overleefde. Bala is een van de meest fervente voorvechters van een zwaar gedebatteerd amendement. Dit amendement – dat nog steeds niet is goedgekeurd – zou verkrachting omvatten als erkend, juridische categorie binnen de bestaande Kosovaarse wetgeving inzake oorlogsveteranen, invaliden en burgerslachtoffers. Met de woorden "Please do not protect the shame. Otherwise, we will kill you." Werd Bala bedreigd en mishandeld. Dit bij wijze van voorbeeld van de ontoegankelijkheid en onbeschikbaarheid binnen de [K]osovaarse gemeenschap van zorg en voorzieningen voor slachtoffers van oorlogsverkrachting.

De ernst van de aandoening en het risico voor het leven en de integriteit van verzoekster die om subsidiaire bescherming om medische redenen vragen, moet noodzakelijkerwijze beoordeeld worden in het licht van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de vereiste medische behandeling en zorgen in het land van herkomst.

Het Raad van State heeft eerder al geoordeeld dat « Lorsque l'autorité rejette une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, elle doit prendre en considération l'état d'indigence de l'étranger ainsi que la qualité des soins disponibles dans son pays d'origine. Dès lors, en l'absence de données relatives à la qualité des soins et à leur accessibilité et de ce que l'étranger est démuné, il existe, dans son chef, un risque sérieux de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour, même temporaire, dans son pays » ([...], RvSt, arrest n°129265 van 15.03.2004).

Vrij vertaling:

Wanneer de autoriteit een aanvraag voor een verblijfsvergunning afwijst op grond van artikel 9, paragraaf 3 van de wet van 15 december 1980, moet het rekening houden met de staat van de armoede in het buitenland en de kwaliteit zorg in het land van herkomst. Daarom, bij het ontbreken van gegevens over de kwaliteit van de zorg en de toegankelijkheid en dat de vreemdeling, er is in zijn hoofde een ernstig risico van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, zelfs tijdelijk, naar zijn land

1.2.

Naast het gebrekkig onderzoek naar de ernst van de ziekte en de beschikbaarheid aan zorg in het land van herkomst, is er ook geen rekening gehouden met verschillende andere persoonlijke elementen die zeer determinerend zijn in het onderzoek van deze regularisatie-aanvraag, zoals bijvoorbeeld de [...] bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster, het grote trauma dat gegenereerd is door de afschuwelijke evenementen die zich hebben voorgedaan in het land van herkomst. In Kosovo ligt de oorsprong van al

haar medische problemen. Tegenpartij laat dan ook niet toe te begrijpen waarom de niet strikt medische elementen niet behandeld dienen te worden binnen de medische regularisatie-procedure.

Tegenpartij haalt namelijk aan dat "met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische elementen geen verder gevolg kan worden gegeven"

Verder blijkt uit de bestreden beslissing ook niet dat tegenpartij rekening gehouden heeft met de persoonlijke elementen aangehaald door verzoekster in het kader van de medische regularisatie-procedure. Verzoekster is namelijk arbeidsongeschikt. Zoals hierboven uiteengezet, is verzoekster slachtoffer van seksueel geweld gepleegd in de oorlog en hebben deze slachtoffers hebben nog steeds geen kans op zorg en voorzieningen in hun land van herkomst. Zo kunnen ze ook niet rekenen op financiële steun voor hun specifieke medische zorgen. Bovendien is de man van verzoekster blijvend verlamd langs één zijde. Dit brengt bijkomende complicaties en kosten met zich mee die zij als arbeidsongeschikt koppel niet kunnen dragen. Verzoekster en haar echtgenoot (die half verlamd is) maken als mindervaliden deel uit van een uiterst kwetsbare groep in Kosovo, die het voorwerp uitmaakt van discriminatie.

Deze bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekster, gezien haar verleden van ernstig psychisch en fysiek geweld, werd genegeerd in de beoordeling van hun aanvraag. Nochtans valt verzoekster onder de definitie van 'kwetsbare persoon' zoals neergeschreven in artikel 1, 12° van de wet van 15.12.1980: "zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan;"

Bij de beoordeling van de effectieve toegang tot bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst, dient rekening te worden gehouden met objectieve informatie over het land.

Het rapport van 2012 van de Bertelsmann Stiftung, vermeldt: "The lack of health insurance laws and a limited budget for health care (only 3% of GDP) shifts expenditure to patients and users and directly affects citizen's welfare and the level of poverty in the country. In principle, citizens of Kosovo have free access to public health care, but many health services and drugs must be financed directly by the individual.

Kosovo's anti-discrimination law has been viewed as an advanced document, yet its actual enforcement is poor. There is an overall lack of knowledge among Kosovo citizens regarding issues of discrimination."(pag. 22)

Verder bepaalt het handboek van 2012 "Vulnerable and marginalised groups in Kosovo" met betrekking tot personen met een handicap: "The law remains unclear regarding the exact conditions considered as permanent disabilities. People suffering from several serious conditions and chronic illnesses, such as heart conditions, diabetes, high cholesterol, psychological and moral disorders, partial paralysis or amputation, face a lack of information regarding the application of procedures for disability pensions and are frequently considered ineligible. Thus, the law should be amended in order to clarify what makes a person eligible for a disability pension, and fully recognise the wide range of conditions and illnesses affecting one's ability to work. » (pag.26)

« Although the National Action Plan for Persons with Disabilities foresees the provision of medicine and medical equipment to people with disabilities taking into account the availability of resources⁸⁴, this is not applied in practice as quantities are insufficient or unavailable in public pharmacies. This situation should be addressed by the Ministry of Health, taking all necessary measures to implement the Strategy and Action Plan and enable access to free medicaments and medical equipment to persons with disabilities living in Kosovo.

Finally, Kosovo has so far not passed any legislation regarding mental health in accordance with international standards and human rights. There remains an urgent need for the government of Kosovo to prepare a draft law aiming to protect people with intellectual disabilities, to be submitted to the Assembly for approval. » (pag.27)

De tegenpartij maakt hier een fout in motivatie en schendt hierbij de beginselen van goed bestuur waaronder de formele motiveringsplicht.

1.3.

De tegenpartij heeft dus nagelaten rekening te houden met alle concrete omstandigheden die de aanhangige zaak betreffen. In dit opzicht verwijst verzoekster naar verschillende recente arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België eerder werd veroordeeld voor het schenden van de artikelen 3 en 13 EVRM. In het Arrest Singh en anderen van 2 oktober 2012, bijvoorbeeld, veroordeelde het EHRM België voor het schenden van artikel 3 en 13 EVRM omdat in casu geen rekening werd gehouden met documenten en elementen die de kern van de aanvraag tot bescherming raakten en deze niet ernstig en nauwkeurig werd onderzocht door de autoriteiten. In de zaak Yoh-Ekale Mwanje stelde het Hof vast dat de Belgische autoriteiten hebben beslist dat er geen risico was op een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder eerst een ernstige en nauwkeurig onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekster.

Reeds voordien bepaalde het Europees Hof :

« [...] in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time. Since the nature of the Contracting States' responsibility under Article 3 in cases of this kind lies in the act of exposing an individual to the risk of ill-treatment, the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of the expulsion (see *Vilvarajah and Others*, cited above, p. 36, § 107). [...] » ([...], EHRM, *Salah Sheeks v. Netherlands*, 11.01.2007) en benadrukte : « [...] les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention [...] » (EHRM, *Conka c. Belgique*, 5.2.2002)

Dit werd trouwens bevestigd door verschillende arresten van uw Raad (zie ondermeer: RvV n° 83.956, 29 juni 2012; RvV n° 84.293, 6 juli 2012; RvV n° 85.967, 21 augustus 2012, RvV n° 92.444, 29 november 2012): « Verwerende partij kan te dezen evenmin dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. » ([...]; RvV n° 92.444, 29 november 2012 – annulatie)

2. Schending van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980

In 2006, wanneer de Europese kwalificatierichtlijn (2004/83/CE van 29.04.2004) omgezet werd naar nationaal recht en een statuut subsidiaire bescherming werd gecreëerd, heeft België beslist om verschillende procedures te ontwikkelen ter behandeling van enerzijds regularisatieaanvragen voor medische redenen en anderzijds aanvragen van subsidiaire bescherming voor alle andere risico's op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer in strijd met artikel 3 EVRM. Deze beslissing was gestoeld op organisatorische en budgettaire beweegredenen.

In de praktijk bleek dit onderscheid echter niet relevant, noch efficiënt. (Zo zouden bijvoorbeeld de asielinstanties niet de noodzakelijke mate van expertise bezitten of zou het niet mogelijk zijn om binnen de asielpcedure tot snelle beslissingen te komen, etc). In de praktijk ondervindt men dat het DVZ niet noodzakelijkerwijze beter uitgerust is dan de asielinstanties (die ook oordelen over subsidiaire bescherming) om zich uit te spreken over het risico op onmenselijke en vernederende behandeling.

Meer nog, door dit onderscheid dreigen de asiel- en subsidiaire beschermingprocedures de medische elementen uit te sluiten en omgekeerd. In de praktijk brengt dit absurde situaties voort, zoals in casu waar de globale situatie van de persoon uiteindelijk niet wordt geanalyseerd.

Zoals hierboven vermeld is België al meermaals veroordeeld door het Europees Hof voor de rechten van de mens omdat er geen rekening werd gehouden met documenten en elementen die de kern van de aanvraag tot bescherming raakten. (Singh en anderen, 2 oktober 2012; Yoh-Ekale Mwanje, 20 december 2011)

Verder heeft de Raad van State in een arrest van 19 juni 2013, herbevestig[d] dat artikel 3 EVRM een superieure norm is en dat artikel 9ter heel duidelijk voorziet dat situaties grondig moeten worden onderzocht wanneer deze een risico om onmenselijke en vernederende behandeling zouden inhouden in geval er geen adequate behandeling is in het land van oorsprong.

In het arrest 25.10.2013 (RG 2011/AB/932), heeft de arbeidsrechtbank van Luik een prejudiciële vraag gesteld aan de CJEU waarin hij oogt te preciseren of, zoals wij ondersteunen, de procedures van regularisatieaanvragen voor medische redenen (9ter) effectief zouden moeten gelijkgesteld worden met de procedure voor verzoekers van subsidiaire bescherming zoals beschreven in de kwalificatierichtlijn.

Wat echter zeker is, is dat de regularisatie-aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet 15.12.1980 een vorm van subsidiaire bescherming is en als dusdanig behandeld moet worden. De voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 vermelden het volgende: "Wat de subsidiaire beschermings-status betreft, voorziet de wet van 15 december 1980 evenwel in twee afzonderlijke procedures voor de toekenning ervan, naargelang het verzoek om bescherming tegen onmenselijke en vernederende behandeling gemotiveerd is door de gezondheidstoestand van de aanvrager (artikel 9ter) of door een andere reden (artikel 48/4). Het loutere feit dat de procedures voor de behandeling van de verzoeken verschillen, is geen afdoende rechtvaardiging voor de omstandigheid dat alleen de verzoeken op grond van artikel 48/4 in de ontworpen bepaling worden bedoeld. Ongeacht de procedure volgens de welke de verzoeken behandeld worden, gaat het immers zowel in het geval van artikel 9ter als in dat van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 om verzoeken ter verkrijging van de subsidiaire-beschermingsstatus in de zin van richtlijn 2004/83/EG. " (Doc 53 1825/001 – wetsontwerp van 19.10.2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, p51)

Ook het Grondwettelijk Hof heeft alvast verschillende keren bevestigd dat 9ter een subsidiaire bescherming inhoudt, zelfs al houdt dat in dat België 2 verschillende procedures heeft gecreëerd voor medische zaken en alle andere zaken die een risico inhouden op een schending van artikel 3 EVRM.

In casu heeft de tegenpartij geen globale analyse doorgevoerd van de situatie waarin verzoekster zich bevindt om te oordelen of er een nood aan bescherming is en een risico op een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer. Met inachtnaam van de algemene situatie voor vrouwen, oorlogsslachtoffers door verkrachting, en met inachtnaam van beschikbaarheid van zorgvoorzieningen, rekening houdend met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster door haar fysisch[e] en psychische gezondheid, etc. kan worden gesteld dat het onderzoek naar de vraag voor internationale bescherming is niet correct gerealiseerd overeenkomstig artikel 9ter juncto 48/4 de wet van 15.12.1980.

Uit al het hierboven aangehaalde kan worden afgeleid dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en vervolgens artikelen 9ter en 48/4 van de wet 15.12.1980 heeft geschonden, evenals artikel 3 en 13 EVRM, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de medische zorgen, in zoverre vereist, in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft tevens duidelijk uiteengezet op basis van welke argumentatie en bronnen hij tot deze vaststellingen komt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekers de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen en verwijzen naar de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich

voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35 en Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekers stellen in wezen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer, wiens advies aan de basis ligt van de bestreden beslissing, geen rekening heeft gehouden met de feiten die aanleiding gaven tot verzoeksters mentale problemen. Met hun uitvoerig betoog, waarbij zij onder meer uiteenzetten wat de gevolgen zijn van een verkrachting en dat verzoekster een kwetsbaar persoon is, tonen zij evenwel niet aan dat zij enig stuk aanbrachten waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeksters leven of fysieke integriteit in het gedrang komt bij een reis naar haar land van herkomst en dat de door verweerder aangestelde controlearts verkeerdelijk stelde dat verzoeksters psychische problemen haar niet verhinderen om te reizen. Zij tonen met hun toelichting evenmin aan dat deze arts onterecht oordeelde dat verzoeksters mentale problemen spontaan en dus zonder behandeling zullen verbeteren, dat de behandeling die in België inzake de psychische problematiek werd opgestart louter symptomatisch is en dat de eventuele afwezigheid van deze behandeling in Kosovo niet impliceert dat verzoekster hierdoor onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Verzoekers gaan er bovendien aan voorbij dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer, subsidiair, ook, met bronvermelding, heeft geduid dat er in Kosovo een mogelijkheid is om geestelijke gezondheidszorg te genieten, dat deze zorg in dat land zelfs een prioriteit is en er in deze zorg dan ook wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als in opleiding en dit op alle niveaus. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt voorts aangegeven dat er in Pristina een psychiatrisch universitair ziekenhuis is dat een spilfunctie vervult voor de psychiatrische zorgen in Kosovo. Verzoekers' beschouwingen omtrent de reïntegratieproblemen van personen die werden verkracht en inzake de problemen die een vrouwen-rechtenactivist had omdat zij ervoor ijverde om een wetswijziging te laten doorvoeren teneinde de personen die werden verkracht als een afzonderlijke juridische categorie te voorzien in de regelgeving inzake oorlogsveteranen, invaliden en burgerslachtoffers doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ook de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 15 maart 2004 met nr. 129.265, waarin wordt aangegeven dat het feit dat een vreemdeling behoeftig is en de kwaliteit van de zorgverstrekking in aanmerking moeten worden genomen bij de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf is – los van het feit dat arresten van de Raad van State hoe dan ook geen precedentswaarde hebben – niet dienstig. In voorliggende zaak heeft de ambtenaar-geneesheer immers vastgesteld dat verzoekster strikt genomen geen zorg voor haar psychische problemen behoeft, zodat de kwaliteit van deze zorgen in beginsel geen belang heeft, en dat adequate medische zorgen voor verzoeksters gynaecologische problemen in Kosovo beschikbaar zijn. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft ook gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekster niet door middel van een inkomen uit een tewerkstelling eventuele medische kosten kan dragen. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft er tevens op gewezen dat verzoekster verklaarde vijfduizend euro voor haar reis naar België te hebben betaald wat een zekere financiële zelfredzaamheid laat vermoeden en dat het onwaarschijnlijk is dat zij in Kosovo niet zou kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen voor opvang en hulp. Voorts heeft deze arts aangegeven dat indien verzoekers er niet in zouden slagen om middels een tewerkstelling in een inkomen te voorzien er in Kosovo de mogelijkheid bestaat voor personen die afhankelijk zijn van de sociale bijstand om gratis zorg en medicatie te genieten. Verzoekers kunnen, gezien de door verweerder aangestelde controlearts constateerde dat adequate zorgen in Kosovo kunnen worden verstrekt en er geen financiële belemmeringen zijn om deze zorgen te kunnen genieten, bijgevolg niet voorhouden dat hun eventuele staat van behoeftigheid niet in aanmerking werd genomen. Gezien het voorgaande is de bewering van verzoekster dat zij arbeidsongeschikt is – waarbij moet worden geduid dat haar behandelende arts na de medische ingreep die zij onderging (een totale hysterectomie) geen melding maakte van een blijvende arbeidsongeschiktheid doch daarentegen verwees naar een mogelijkheid om het werk te hernemen na enkele controles – en haar toelichting dat haar echtgenoot niet kan werken – wat niets zegt over de mogelijkheid van verzoekers zelf om in een inkomen te voorzien of gebruik te maken van de hulp van derden of de kosteloze voorzieningen in Kosovo – evenmin relevant.

Verzoekers' verwijzing naar verslagen die van algemene aard zijn laat de Raad ook niet toe te concluderen dat de specifieke zorgen en de opvolging die verzoekster nog nodig heeft in Kosovo voor haar niet beschikbaar en toegankelijk zijn en dat de meer precieze inlichtingen waarop de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer zijn standpunt baseerde niet correct zijn. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat verzoekster tijdens haar asielaanvraag verklaarde dat zij in Kosovo, in de tien jaar na de oorlog waarin de feiten plaatsgrepen die volgens verzoekers aan de basis liggen van haar gezondheidsproblemen, regelmatig een gynaecoloog kon raadplegen en dat zij het niet vereist achtte om voor haar psychische problemen specifieke begeleiding te zoeken, doch zich kalmeer-middelen liet voorschrijven en af en toe een gesprek had met een imam. Het feit dat verzoekster jarenlang in Kosovo verbleef zonder een specifieke behandeling voor haar psychische problemen is ook moeilijk verenigbaar met haar bewering dat een verder verblijf in dat land, omwille van de traumatische gebeurtenissen waarmee zij werd geconfronteerd en de wijze waarop de Kosovaarse samenleving hierop reageert, niet mogelijk is en aanleiding zou geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekers kunnen, gelet op de uitvoerige motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de basis vormt voor de bestreden beslissing en waarin de mogelijkheid tot zorgverstrekking in Kosovo in aanmerking wordt genomen, niet stellen dat geen rekening werd gehouden met alle dienstige gegevens en hun verwijzing naar arresten waarin werd vastgesteld dat verweerder was te kort gekomen aan de verplichting om rekening te houden met de situatie in het land van herkomst en de persoonlijke situatie van een vreemdeling die medische problemen heeft is in casu dan ook niet nuttig.

De uiteenzetting van verzoekers geeft geen aanleiding tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Daar het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet werd toegepast bij het nemen van de bestreden beslissing en ook niet diende te worden toegepast kan geen schending van dit artikel worden vastgesteld. De Raad wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie wat betreft artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds heeft overwogen dat die wettelijke regeling niet kan worden beschouwd als een gunstigere norm in de zin van artikel 3 van richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), om te bepalen welke personen voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komen, dat derdelanders die op grond van die wettelijke regeling gemachtigd worden tot verblijf dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus zijn en dat de toekenning door die nationale beschermingsstatus "op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden" niet binnen de werkingssfeer van de voornoemde richtlijn valt (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj/België). Hieruit volgt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend als een regel van nationaal recht moet worden beschouwd. Ook het Grondwettelijk Hof heeft inmiddels reeds gesteld dat de werkingssfeer van richtlijn 2004/83/EG zich niet uitstrekt tot personen die om gezondheidsredenen zijn gemachtigd tot verblijf op het Belgische grondgebied, tenzij het gaat om het opzettelijk weigeren van medische zorg in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015). In zijn arrest 13/016 van 27 januari 2016 stelde het Grondwettelijk Hof expliciet dat "Uit het voormelde arrest van het Hof van Justitie dient te worden afgeleid dat de wetgever niet ertoe is verplicht vreemdelingen die opkomen tegen een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op identieke wijze te behandelen als asielzoekers of vreemdelingen die subsidiaire bescherming vragen, nu de eerste categorie van vreemdelingen niet de internationale beschermingsstatus geniet waarop de andere categorieën wel aanspraak kunnen maken." Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een vorm van subsidiaire bescherming inhoudt en in casu een toetsing moet worden doorgevoerd overeenkomstig wat is bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op basis van het advies van een controlearts is tot stand gekomen en dat deze arts rekening hield met alle dienstige medische attesten die werden overgemaakt en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo in aanmerking nam, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Het gegeven dat verweerder erop heeft gewezen dat er verschillende procedures bestaan die kunnen worden aangewend om een verblijfsmachtiging te verkrijgen en heeft gesteld dat bepaalde elementen die verzoekers aanbrachten, waaronder het feit dat zij sedert 30 augustus 2012 in België verblijven, niet dienstig zijn in het raam van een aanvraag om met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd houdt niet in dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert namelijk niet dat niet relevante gegevens bij een besluitvormingsproces moeten worden betrokken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient er allereerst op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en op zich verzoekers niet verplicht om zich te begeven naar een plaats waar zij menen te worden onderworpen aan door deze verdragsbepaling verboden behandelingen. Daarnaast dient te worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

3.2.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.8. Verzoekers zetten voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel zijn dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK